

Diary

โครงการที่เราได้ไปนั้นคือ Sendagaya เป็นโครงการที่เพิ่งมีครั้งแรก เป็นแบบไปอยู่กับโฮสแฟมิลี่ 1 เดือน วันแรกที่ไปถึงก็ถูกพาไปที่โรงเรียนของโครงการ จากนั้นก็มีโฮสของเรามาจับ บ้านที่ไปอยู่เขาจับเด็กไป 3 คน ต้องไปโดยขึ้นรถไฟ โฮสก็พาเราไปทำบัตรรถไฟที่เรียกว่า Suica อารมณ์ประมาณบัตรเรบบิตของ BTS เพื่อที่จะได้ไม่ต้องเสียเวลาซื้อตั๋วการเดินทาง Sendagaya อยู่ตรงสถานี Takadanobaba ต้องนั่งจากสาย JR จากนี้ไปถึงสถานี Ikebukuro ก็ต้องเปลี่ยนสายรถไฟเพื่อไปทางที่บ้านของโฮสอยู่ เปลี่ยนไปนั่งสาย Seibu Ikebukuro จากสถานี Ikebukuro ไปถึง Shakuji Koen พอออกมาก็ต้องเดินอีก คนญี่ปุ่นเดินเยอะมาก ตอนที่ไปเป็นช่วงฤดูใบไม้ผลิ อากาศเย็นสบายแต่สำหรับคนไทยถือว่าหนาวมาก

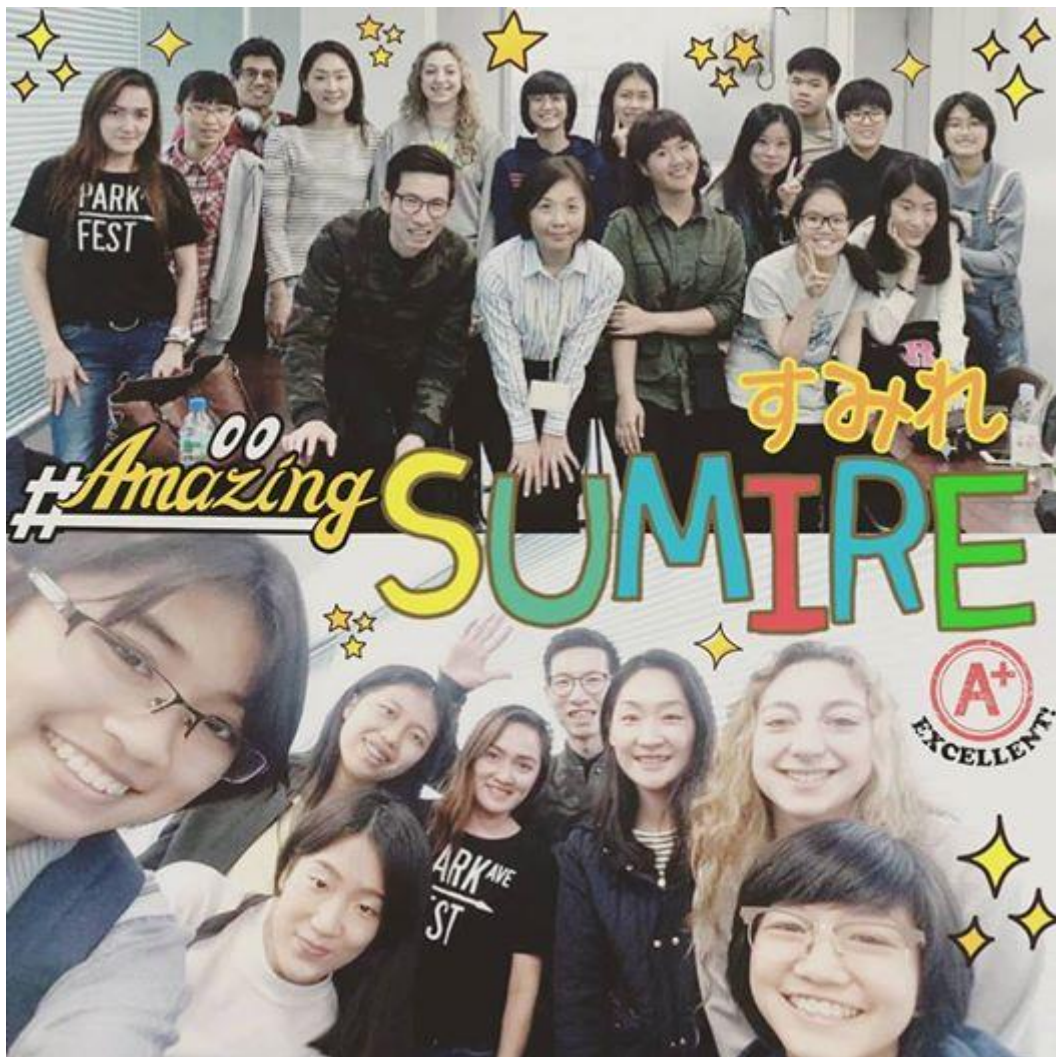
ฤดูใบไม้ผลิเป็นฤดูที่ดอกซากุระผลิดอกพอดิ เป็นฤดูที่คนญี่ปุ่นชอบมาก 1 ปีมีหนเดียว ต้นซากุระส่วนมากถูกปลูกระบายทั้งประเทศญี่ปุ่น ดอกซากุระสวยมากๆ แต่บางวันมีฝนตก ดอกซากุระนั้นร่วงง่ายมากแค่มืดนิดเดียว พอฝนตกลงมายิ่งทำให้ร่วงง่ายยิ่งกว่าเดิม แถวบ้านโฮสที่ไปอยู่ เราได้แถวชานเมืองไม่ใช่ในเขตท่องเที่ยว ทำให้บรรยากาศแถวนั้นดูเงียบสงบ ไม่พลุกพล่าน แต่ร้านต่างๆก็จะมีไม่ค่อยหลากหลายเท่าเมืองท่องเที่ยว

บรรยากาศแถวบ้านไฮสกับห้องนอน (ได้นอนห้องแยกกัน)

ที่โรงเรียนก็พาไปทำกิจกรรมต่างๆ และมีการเรียน เรียนก็แบ่งแยกเป็นห้องตามเลเวล

ที่มา:

<https://www.facebook.com/photo.php?fbid=10153779612503922&set=a.10151528032188922.1073741825.667288921&type=3&theater>

ในห้องนี้ไม่ได้มีแค่เด็กจากมหาวิทยาลัยเรา มีเด็กที่มาจากโรงเรียนอื่นด้วย และมีนักเรียนต่างชาติอื่นมาร่วมเรียนด้วย อายุก็มีตั้งแต่ประมาณ 15-30 คนวัยทำงานก็มาเรียนด้วย ได้อยู่ห้องเลเวล 1 ก็เพราะไม่ได้เตรียมตัวและล้มความรู้เก่าบางอย่าง แต่ก็ไม่ใช่ไร้อะไรที่ทบทวนของเก่า และเตรียมความพร้อมสอบ N5 ด้วย

เพื่อนที่เรียนในห้องนอกจากมีคนไทย และมีมาคนจากประเทศอื่นๆ ได้แก่ จีน ฮองกง ไต้หวัน อังกฤษ และฟิลิปปินส์ เวลาสื่อสารกันปกติประเทศจีนการพูดจะไม่เหมือนกันตามแต่ละภูมิภาค ทำให้เวลาพูดคุยกันเองไม่ได้พูดภาษาจีน ต้องพูดภาษาอังกฤษ มาที่นี่ได้เรียนภาษาญี่ปุ่นแถมยังได้ฝึกพูดภาษาอังกฤษด้วย

ที่โรงเรียนก็พาไปเที่ยวที่มีตามแผน แต่เราจะขอรีวิวลสถานที่ที่โรงเรียนไม่ได้พาไปดีกว่าเพราะจะได้ไม่ซ้ำใครนะ นั่นก็คือฮาราจุกุ เป็นย่านของเด็กวัยรุ่นในญี่ปุ่น คนเยอะสุดๆ เราไปมา 2 ครั้ง ครั้งแรกไปกับเพื่อน สุดท้ายก็ต้องแยกกันเดิน ก็ได้ซื้อของต่างๆ พอลงเที่ยงรู้สึกหิวข้าว ไปร้านไหนๆก็เต็มต่อคิวยาวมาก จึงได้ไปเจอร้านหนึ่งในซอกซอยเล็กๆของฮาราจุกุ บรรยากาศในซอกซอยเล็กดูสงบและคนน้อยมาก ไม่ค่อยมีคนเหมือนในซอยหลัก

ร้านนี้เข้าไปเพราะมีคนน้อยดี ร้านออกแนวอาหารฝรั่ง เข้าไปหาที่นั่ง แล้วก็เดินไปสั่งอาหารเอง ร้านอาหารที่ญี่ปุ่นส่วนมากต้องบริการตัวเอง สั่งเสร็จก็ได้เครื่องรอรับอาหาร ก็ต้องไปเอาเองอีกเช่นกัน ที่สั่งกินก็คือซูชิมะเขือเทศตอกบดก็ เป็นอาหารแบบฟิวชั่น ก็อร่อยดี อยากสั่งของหวานเพิ่มด้วยแต่ไม่สั่งเพราะกลัวกินไม่หมด

มีช่วงหนึ่งลองต่อไวไฟ มีให้ฟรีด้วย เงื่อนไขใช้ได้แค่ 15 นาที ต่อได้ 2 ครั้ง รวมคือใช้ได้ 30 นาทีต่อวัน เท่านั้น ใช้แค่แป็บเดียวก็หมดแล้ว ไวไฟที่ญี่ปุ่นก็ไม่ได้หาง่ายอย่างที่คิด ครรชื้อจากประเทศไทยไปเลยดีกว่า ที่ญี่ปุ่นหาซื้อยากมาก แคมในสนามบินก็แพงมากๆ วันละประมาณ 400 บาท ได้แค่ 20 MB น้อยมาก

รีวิวนัดสุดท้ายนี้ ครั้งนี้ไปหาราจุกคนเดียว ก็เดินซื้อของไป ครั้งนี้เผอิญเจอพนักงานถือป้ายโปรโมท
ร้านอาหาร นั่นก็คือร้านชินจัง อยู่ในชอกซอยเล็ก โชคดีมากไปถึงก่อนเที่ยง ตอนนั้นคนยังไม่เต็มร้าน
ร้านอาหารอยู่ชั้น 3 ส่วนชั้น 2 เป็นร้านขายของที่ระลึก ด้านหน้าก็มีป้ายต่างๆ มีตู้สติ๊กเกอร์ได้สั่งเมนูหนึ่ง
มาลองกิน จะสั่งของหวานด้วยแต่หมดแล้ว ของหวานเขามีจำกัด

แถมให้อีก สถานที่ที่มหาลัยพาไปอีกที่สุดท้าย คือดิสนีย์ซี ไปช่วง Golden week ของญี่ปุ่น ประมาณช่วงวันหยุดสงกรานต์ของประเทศไทย ที่ไปไม่ค่อยได้ดูบรรยากาศ เน้นเล่นเครื่องเล่น เข้าคิวนานมาก นานที่สุดคือ 1 ชั่วโมงครึ่ง เมื่อยขาสุดๆ วันนั้นแดดออกแต่ลมหนาวแรงมาก

กว่าจะเข้าไปได้ก็ต้องซื้อตั๋วรถไฟเพราะที่นั่นมีทั้งรีสอร์ท โตเกียวดิสนีย์แลนด์ บัตรเข้าทางมหาวิทยาลัยซื้อไว้ให้แล้ว มี fast pass แต่ได้ใช้ครั้งเดียว พอใช้ครั้งนึงก็ต้องรออีก2ชั่วโมงถึงจะใช้ใหม่ได้ เราไม่มีเวลาขนาดนั้น กลับบ้านตอน 6:30

อยากกลับมาเที่ยวอีก มาดิสนีย์เที่ยววันเดียวไม่พอหรอก

